

כאשר נישאה זהבה לרמי, מייד אחרי שיחרורה מצה"ל. עדיין לא הספיקה לעיין מוד על טיבנו. באותם ימים ידעה רק ש' כאשר רמי הולך ברחובות נתניה ממהרים כולם לעברו. מי שלא עשה זאת, זכה ב' מבט מאיים.

היא לא ידעה אז שהסיבה לכך נעוצה בקישרי המישפחה של רמי רוניק. העובד דה שבעלה הוא בנו של הממונה על מחוז המרכז מטעם משרד הפנים, דויד רוניק, לא השפיעה עליה כלל וכלל. רק כעבור זמן הבינה את משמעות הייחוס המישפחתי.

חודשים אחדים אחרי נישואיה הבינה כי החלטתה להינשא לבנו של הממונה היתה חפזיה מדי. העובדה שקשר זה הביטחון לה מחייה ויחס של כבוד לא הלהיכה אותה עוד. עתה, כעבור חמש שנות נישואים, הגישה זהבה בקשה לבית המישפחתי שיוציא את בעלה מן הבית ויפסוק לה דמי מזונות חודשיים.

את הבקשה לבית המישפחתי אני מגישה אחרי שבעלי היכה אותי ואיים עלי ב' אקדח, סיפרה זהבה. וזה, מלבד קשריו עם נשים והפסדיו הגדולים בבתי הקאזינו של אירופה.

אך מתוך סיפורי חבריו של רמי רוניק עולה כי תיאורה של זהבה חיוור למדי. מספר אחד החברים: "רמי רוניק מופרע אמיתי. יש לו כסף בזכות אבא שלו, הוא חושב שבגלל זה מותר לו לעשות כל מה שהוא רוצה. אם תראה אותו משלם פעם על משהו שהוא לוקח, סימן שלא ראית טוב. הוא מכיר בעיר את כולם, כי כולם מכירים את אבא שלו.

אני מאמין לסיפור של זהבה על האקדח, זה נראה לי מתאים לו. לא פעם אחת ראיתי אותו הולך עם האקדח בכיס, כאילו שיש לו איזה חשבונית לגמור. בסך הכל הוא ילד קטן ומפונק."

לירות דמי מזונות מבית המישפחתי. כשראיתי את זה הייתי לארג' ואמרתי לשר' פט: אני אתן לה ששת אלפים לירות בכל חודש. השופט הסכים לסכום הזה. עכשיו העורך דין חושב שהוא זה שהצליח להוציא בשבילה ששת אלפים לירות לחודש.

העורך דין הזה הוא גם ששיכנע אותה לספר על המעשה עם האקדח. אחרי ש' שמע את זה, הוסיף שאני גם מכה אותה. אם הדברים האלה נכונים, למה היא לא הגישה תלונה במשטרה? עובדה שהיא לא הגישה."

גם קנדי עשה!"

כתב "העידם הזה" ביקש להיפגש עם זהבה כדי לשמוע את סיפורה האישי, והיא הסכימה לכך. כאשר הגיע לביתה, נמצא שם גם בעלה, רמי רוניק. וזהבה חששה לדבר בנוכחותו. באותו מעמד ניסה רוניק להאשים את עורך הדין של זהבה כאדם המסית אותה להתגרש ממנו. זהבה לא הגיבה. משהמשיך ב' כך, אמרה לו: "אם לא תשתוק, אני אספר לעיתונאי כל מה שאני יודעת עליך." רמי רוניק השתק, וזהבה ביקשה מכתב העולט הזה לצאת מן הבית. לפני ש' תפתח כאן תיגרה."

"הייתי עצבני", אמר רוניק לאחר מכן. "אחרי מלחמת יום הכיפורים עברתי התמוטטות עצבים, אולי זה בגלל זה. אבל בינינו לבין עצמנו, מה שכואב לזהבה ב' אמת זה שאני הולך לפעמים עם נשים אחרות. כשהיא שואלת אותי למה אני עושה את זה, אני אומר לה: או מה, גם קנדי עשה!"

רמי סיים את דבריו וקם לצאת. להצי

בלכתך אל האשה, קח את האקדח

טרף אל חבריו שהמתינו לו בחוץ, אך לפני שיצא הפטיר לעבר המלצר: "אני אשלם יותר מאוחר." פניו של המלצר הביעו ספקנות גלויה.

רינו צרור

קוביה מיקצועיים. סכומי הפסדיו נעים, לטענת אשתו, בין חמישים למאה אלף לירות בלילה אחד.

"למה לא למישטרה?"

זהבה לא הסכימה להמשיך לחיות כך. בערב יום הכיפורים האחרון הגיעה לנמל התעופה בלוד עם בעלה אחרי שהייה קצרה משותפת בחו"ל. במקומות החביבים עליו. עוד באותו יום פנתה ל' עורך הדין שלה, אלחנן לי, וניסחה עימו את בקשתה לבית המישפחתי. טעמי הבקשה: דמי מזונות בסך 10 אלפים לירות לחודש, וגירוש הבעל מביתם המשותף. בבקשה סיפרה גם כיצד איים עליה באקדח.

בבית הקפה רנסנס, שבמרכז העיר, ישב רמי רוניק וצחק לדברים שנאמרו עליו. "זה הכל שטויות", אמר. "אני לא מסתמך על שמו של אבי בשום דבר. עובדה, הוא ממונה על איזור תל-אביב והמרכז, ואני עובד בנתניה. גם הסיפורים על ההימורים אינם נכונים. כשאני מפסיד עשר לירות שטרלינג, אני מתחיל להזיע. תשאל אני שים, הם יגידו לך. חבל שאין פה אף אחד עכשיו. יש לי כרטיס-חבר בקאזינו? נו אז מה?"

"בסך הכל, אני רוצה לתקן את חיי הנישואין שלנו. לכל זוג יש עליות וירידות, אז גם לנו יש.

"בעצם" הוסיף, "בכל אשם עורך הדין של זהבה, אלחנן לי, פעם הוא גר ב' נתניה, ונתניה הקיאה אותו. היום הוא מרגיש את עצמו גדול מאד. הוא היה איש שהסית את זהבה לבקש 10 אלפים

מקבל מנשר, ונוסף על ההובלות שעליהן שילם למנהל בית-האריות עשרה אחוזים, יש לרוניק גם מיכסה קבועה של 10 טון מלט לשבוע. את כל ההובלות האלה מבצעים נהגיו בשלוש משאיות שרכש.

כאשר נתבקש רוניק, עלידי בית המישפחתי, להעריך את רווחיו בעיסקי ההובלות, הגיש מאזן שנתי שהצביע על מחזור בן 638 אלף לירות. סך-הכל רווח נטו, לדבריו: 180 אלף לירות לשנה.

זהבה, אשתו, טענה בבית המישפחתי כי רווחיו גדולים יותר. "נוסף על החברה להובלות מלט שברשותו", אמרה, "יש לו מחצית במפעל לחומרי-בניין, המעסיק יותר מעשרה עובדים. יש לו גם דיסקוטק אחד, מיגרש ענקי שמושכר כל השנים ועיסקי ביטוח למיניהם."

רוניק ניסה להמעיט בערך הרכוש ש' בידיו. לדבריו, במפעל לייצור חומרי בניין עובד רק אדם אחד. המיגרש שעליו דיברה זהבה, שייך להוריו. הדיסקוטק אינו שלו, והחברת הביטוח שללה ממנו את ה' רישיון לפעול כסוכנה.

כדי להוכיח את טענתה הגישה זהבה ל' בית המישפחתי העתקים של מיסמכי הנהל'ת החשבונות. מתוך מיסמכים אלה התברר, כי רמי רוניק פתח שני חשבוניות בכניסים בחו"ל. האחד באמרו-בנק שבי אמסטרדם והאחר בבנק אמריקה שבי סאן-פרנציסקו.

כדי להגיע אל החשבוניות שבחו"ל עזר זכ רמי את עירו נתניה. מופיע תצהיר שה חודשים ויוצא לחוץ-לארץ. תוך טיור ליו הרבים הוא מגיע לאחד משני הבנקים ומוציא משם חופני של דולרים. עם דולרים אלה בכיסו הוא מגיע לאחד מבתי הקאזינו, שבהם יושבים קלפנים ושחקני

האקדח הנתנייתי דוהר ברחובות עירו במכונית וולוו כחולה, מבצע איתה תארי קות. אנשי המשטרה והבולשת המקומיים מכירים אותו ואת ייחוסו המישפחתי. הם נזהרים מלפגוע בו. רוניק יוצא ובא בבאזרים של נתניה כבתוך שלו.

הטבות בילעדיות

לחברה

עוד קודם שנישא לזהבה, עסק במ' כירת חומרי-בניין. באמצעות רשת חברות סוכנה ומסעופת, מבין החברות הללו ניתן למנות שתיים גדולות במיוחד: חברה להובלות מלט, ומפעל לחומרי בניין. מאחר שהתעסקות בכניין החלה משעממת אותו, ניסה את כוחו גם בניהול דיסקוטקים שכורים. הקהל של נתניה לא הגיע. רוניק עזב את עיסקי המועדונים ונכנס לעיסקי ביטוח. לאחר תקופה קצרה נשלל רישיונו כסוכן. הוא חזר לעיסקי הבניין.

רמי רוניק היה יכול להרשות לעצמו מעברים פיתאומיים כאלה בין עבודה אחת למישהו. החברה להובלות מלט, שבה הוא שותף בכיר, מאפשרת לו זאת. הסיבה: רמי רוניק מקבל הטבות בילעדיות לחברת ההובלות שלו מן החברה המייצרת. נשר בע"מ.

באחד המיסמכים שהגישה אשתו, וזהבה, לבית המישפחתי, כאשר ביקשה להוכיח את גודל הכנסתו החודשית, מופיע תצהיר חתום בידי שותפו של רוניק בחברה להובלות מלט. יצחק יעקוביאן, בתצהיר נכ'תב כי תמורת כל הובלה שיתן להם מנהל בית-האריות של נשר, לטמן, יש לשלם לו עשרה אחוזים משכיר הובלה. נוסף להובלות המלט הרגילות שהוא

של שאננות על פני בנו של הממונה. רק בקשת הגירושין של אשתו מטרידה אותו במיקצת.